Море Средземне шумить,
хвилями дзвонить в боки пірамід африканських,
хлюпають ріки криваві в долинах віків
у круті костяні береги із людей. . .
І чую крізь гомін стихій над тілами рабів
свист батогів . . .
Берегами женуть кислооких, немитих і голих;
падають, гинуть, як мухи під зиму,
в долинах Єгипту, Еллади та Риму
й середніх віків .. .
Свист батогів! . .
З їх посвистом хижим єднаються в пісню
і наші пожежі, і ревища, й дим, і чади,
як брязкіт кадила та ладан у церкві. . .
Свистять батоги,
кліпає сонце,
і бризкає кров аж у стелю світів;
із крапель кривавих зростають зірки,
а зорі на небі,
як в полі волошки, зривають поети
і в'яжуть вінки
на білії чола коханкам своїм ...
Філософи мудрі моря піднімають
у чашах ґранітних на гори під сонце
і ріки сплітають у косу землі,
а правди не знайдуть...
Кров бризкає в небо і зорі цвітуть. ..
Гей, земле!
диявольський регіт твій чую
у шумі мільйонів планет
в мільйонах віків,
і хочеться плюнуть з одчаю
тобі, земле, мамо,
щоб випекти пляму, пустелю,
на спині твоїй,

як вічне тавро арештанське,
і димом пропасти в безодні часу!